

Sygn. akt II Ca 273/19

WYROK

1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2019r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Maciej Ejsmont

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2019 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **(...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W.**

przeciwko **M. F.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 30 października 2018r., sygn. akt I C 634/18

oddala apelację.

Sygn. akt II Ca 273/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 października 2018 r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu zasądził od pozwanej M. F. na rzecz strony powodowej (...) Bank (...) S.A. we W. kwotę 2.761,94 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej (...) rocznie, ale nie wyższymi niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od kwoty 1.544,41 zł od dnia 27 marca 2017 roku do dnia zapłaty (pkt I) oraz zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 120,69 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 maja 2014 roku M. F. (poprzednio Z.) zawarła z (...) Bank (...) S.A. we W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...) w kwocie 6.169,49 zł z okresem ratalnej spłaty do dnia 2 maja 2016 roku. M. F. nie spłacała rat pożyczki w terminie i w wymaganej wysokości. Pismem z dnia 20 listopada 2016 roku (...) Bank (...) S.A. we W. wezwała M. F. do zapłaty zadłużenia. Zaległość z tytułu niespłaconej pożyczki stanowiła na dzień 26 marca 2017 roku kwotę 2.761,94 zł, w tym kwota 1.544,41 zł należności głównej.

W oparciu o ustalony w powyższy sposób stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, że powództwo jest zasadne.

Strona powodowa wykazała wysokość i zasadność przysługującego jej względem pozwanej roszczenia. Z tych też przyczyn powództwo na podstawie art. 720 § 1 K.c. podlegało uwzględnieniu w całości. Sąd Rejonowy wskazał, że pozwana wskutek niestawiennictwa na rozprawie w dniu 30 października 2018 roku pozbawiła się możliwości

przytoczenia – w ramach przesłuchania stron - argumentów, które miałyby uzasadniać rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty. Od prawie trzech lat nie dokonała jakiegokolwiek wpłaty tytułem spłaty pożyczki, co sprawia, że rację ma strona powodowa, iż dotychczasowy sposób realizacji obowiązków umownych przez pozwaną nie powinien być „nagradzany” rozłożeniem zasądzonego świadczenia na raty, tym bardziej, że udzielanie oprocentowanych pożyczek stanowi jeden z podstawowych sposobów zarobkowania strony powodowej, a rozłożenie na raty sprawi, że dalsze naliczanie odsetek zostanie przynajmniej tymczasowo „zamrożone”.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana. Zarzuciła, że nie stać jej na jednorazową spłatę zadłużenia w stosunku do strony powodowej. Chciałaby dokonywać spłat w ratach po około 200 zł miesięcznie. Ma wysokie zadłużenie w stosunku do innych wierzycieli.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Sąd pierwszej instancji przeprowadził w sposób prawidłowy postępowanie dowodowe, w oparciu o jego wyniki dokonał właściwego ustalenia stanu faktycznego, a następnie trafnej jego oceny prawnej. Z tej przyczyny ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji oraz jego ocenę prawną Sąd Okręgowy przyjmuje za własne. W związku z tym nie zachodzi potrzeba ich powtarzania.

Podniesione w apelacji argumenty pozwanej w żaden sposób nie podważyły trafności zaskarżonego orzeczenia.

Zgodnie z art. 320 k.p.c., sąd może rozłożyć zasądzone świadczenie na raty w przypadkach szczególnie uzasadnionych. Celem tej instytucji jest umożliwienie pozwanemu spłaty zadłużenia bez przymusowej jego realizacji w drodze postępowania egzekucyjnego. Ciężar wykazania zaistnienia owych „szczególnych” okoliczności, mających uzasadniać zastosowanie rozważanego przepisu spoczywa, stosownie do ogólnej reguły rozkładu ciężaru dowodu z art. 6 k.c., na dłużniku, czyli pozwanej.

Zdaniem Sądu Okręgowego, sam fakt licznych zobowiązań dłużnika, czy posiadanie dziecka nie może przesądzać o możliwości skorzystania przez niego z dobrodziejstwa statuowanego przywołanym wyżej przepisem. W toku postępowania pierwszoinstancyjnego pozwana nie wykazała jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej celem wykazania zaistnienia szczególnych okoliczności, które spowodowały powstanie owego zadłużenia. Co więcej, okoliczności tych nawet nie wskazała. Trafnie wskazuje też Sąd Rejonowy, że fakt braku realizacji od kilku lat spłaty zadłużenia pozwanej wobec powódki musi być odczytany jako okoliczność przemawiająca przeciwko uwzględnieniu jej wniosku, tym bardziej, iż nie przywołała żadnych okoliczności, które by tę bierność uzasadniały, czy też czyniły ją usprawiedliwoną.

Niezależnie od powyższego, zaakcentować należy, że konieczne dla uwzględnienia wniosku z art. 320 k.p.c. jest, zdaniem Sądu Okręgowego, ustalenie, że dłużnik posiada środki umożliwiające mu spłatę zobowiązania w ratach. Pozwana okoliczności tej w żaden sposób nie wykazała. Powtórzyć należy za Sądem Rejonowym, że sama się tej możliwości pozbawiła nie stawiając się na rozprawę wyznaczoną, między innymi, w celu jej przesłuchania.

Całokształt powyższych okoliczności wskazuje, że apelacja jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Sygn. akt II Ca 273/19 Ś., dnia 14 maja 2019 r.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

a. (...): (...) – M. M. (...) (...).

(...)

(...)